

have store forskelle mellem rig og fattig, altså sociale forskelle, og vi vil heller ikke have store forskelle mellem de forskellige landsdele. Det er en del af kvaliteten i Danmark, og her er placeringen af statslige arbejdspladser et af elementerne.

Med hensyn til beregningen af beskatningsgrundlaget har vi været inde på, at der er forskellige årsager til, at det ikke ser så grelt ud. En af årsagerne er, at overførselsindkomsterne, som vi jo har mange af i Danmark, er nogenlunde lige store alle steder, og det er med til at stabilisere omkring gennemsnittet. Det er en gennemsnitsindkomst pr. indbygger, der opereres med, og det betyder, at også børnene stabiliserer gennemsnittet, for de tjener lige lidt alle steder, indgår ikke med kroner og øre, så derfor får vi ikke de store udsving. Men specielt overførselsindkomsterne er vi gode til at formidle i dette land, og det skal vi også være.

Men på trods af de statistikker, der findes, er kendsgerningen, at fraflytning er situationen i nogle områder, og det må vi modvirke. Ministeren siger, at staten ikke skal tage ansvar for den enkelte regions udvikling. Nej, det skal staten ikke, men staten skal altså tænke sig om og ikke skade den enkelte regions udvikling. Tværtimod skal staten være opmærksom og støtte den enkelte regions udvikling med det redskab, man har, nemlig placering af statslige arbejdspladser. Det skal understøtte den lokale situation.

Jeg synes ikke, at redegørelsen er positiv. Det er derimod analysedelen, og den blev jeg faktisk glad for, da jeg fik den et par dage senere. Jeg synes faktisk, den er rigtig nyttig, der er nogle rigtig gode overvejelser i analysedelen, hvor man gør rede for det, der foregik i 1989, da Statsministeriet lavede en analyse, hvor man konkluderede, at udflytning af for små enheder ikke bør ske, og at modtagerområdet skal være forsynet med gode trafikale forbindelser. Man pegede på Århus, Odense, Aalborg og Esbjerg, men det blev heldigvis ikke rigtig til noget, for det ville i hvert fald ikke have fremmet den udvikling, vi egentlig ønsker i dag.

Med hensyn til om det skal være små eller store enheder, ved jeg såmænd ikke, hvad der er rigtigt. Man har jo tidligere, helt tilbage i 1960'erne og 1970'erne, besluttet ganske store udflytninger, f.eks. placeringen af Hærens Materielkommando i Hjørring og virksomhederne på Holmen på Flådestation Frederikshavn – noget som kom mit eget område til gode. Også en rigtig vellykket udflytning som Statens Jordsbrugs-

Forskning til Foulum mener jeg faktisk er et solstråleeksempel på, at man flytter en velegnet enhed til en egn, hvor den er i stand til at slå rødder og nu opbygger andre ting, så man er i stand til at lave et miljø omkring noget, som har med de institutioner at gøre, som man havde i forvejen. Det er et rigtig godt eksempel på, hvordan tingene skal gøres, og der er flere af dem.

Kl. 18.30

Fiskeriforskningsinstituttet er på vej. Jeg ved såmænd ikke, hvor langt det er, men det skal flyttes fra Charlottenlund til Lyngby, og det kalder man vistnok en udflytning. Vi har i forvejen fiskeriforskning i eksempelvis Hirtshals, men jeg vil ikke anbefale, at man lige pludselig flytter hele fiskeriforskningen til Hirtshals, for så er der ingen tvivl om, at der opstår et af de problemer, der er anført, nemlig at man mister et forskningsmiljø og nogle nøglemedarbejdere. Nu ved jeg ikke, hvor fiskeriforskere skal gå hen, hvis de ikke skal være på et fiskeriforskningsinstitut i Danmark. Det kan da godt ske, at de kunne gå for tidligt på efterløn eller finde andre job, men det mener jeg ikke de skal.

Man kunne begynde med at lægge yderligere en afdeling til eksempelvis Hirtshals, så man opbygger et miljø langsomt. Man skal selvfølgelig passe på ikke at øve vold på noget, og i det hele taget mener jeg, at når man flytter noget ud, skal man tænke sig voldsomt om og selvfølgelig forhandle med de lokale myndigheder, som ikke selv skal byde sig til eller deltage i udbuddet, men samarbejde om at skabe noget, som kan få tilknytning til en eksisterende styrkeposition. Det kunne f.eks. være en erhvervsudvikling, hvor man kan støtte flere ting på én gang og opnå helt nye styrkepositioner, så man også får en differentiering i områderne.

Når man snakker om at styrke de kompetencer, man har lokalt, risikerer man en specialisering. Jeg har nævnt Frederikshavn som et eksempel på, at man har været stærkt ramt af det, og det kunne også være Salling, hvor man har en træindustri, som vi ved ligger i hård konkurrence med udlandet. Det er rigtigt, at de omsætter mere og mere, men de tjener mindre og mindre, og på et eller andet tidspunkt kan de måske ikke blive ved med at klare den. Hvis man har satset alt på træindustrien, kan man hurtigt blive hårdt ramt i en sådan egn, og det kan også blive aktuelt for vindmølleegnene omkring Lem og Ringkøbing osv. Her må man prøve at diversificere.